Repertoriul jurisprudenței

ORDONANȚA VICEPREȘEDINTELUI CURȚII

2 martie 2016*

„Procedură privind măsurile provizorii — Recurs — Procedură administrativă — Publicarea unei decizii de constatare a unei înțelegeri nelegale pe piața europeană a peroxidului de hidrogen și a perboratului — Decizia Comisiei de respingere a unei cereri de aplicare a regimului de confidențialitate în privința anumitor informații care figurează în decizia de constatare a acestei înțelegeri — Comunicare privind cooperarea — Hotărârea Tribunalului Uniunii Europene prin care se respinge acțiunea în anularea acestei decizii — Cerere de suspendare a executării deciziei menționate — Fumus boni iuris — Urgență — Evaluare comparativă a intereselor”

În cauza C-162/15 P-R,

având ca obiect o cerere de suspendare a executării și de măsuri provizorii în temeiul articolelor 278 TFUE și 279 TFUE, formulată la 6 octombrie 2015,

Evonik Degussa GmbH, cu sediul în Essen (Germania), reprezentată de C. Steinle, de C. von Köckritz și de A. Richter, Rechtsanwälte,

recurentă,

cealaltă parte din procedură fiind:

Comisia Europeană, reprezentată de G. Meessen, de M. Kellerbauer și de F. van Schaik, în calitate de agenți,

pârâtă în primă instanță,

VICEPREȘEDINTELE CURȚII,

după ascultarea avocatului general M. Szpunar,

dă prezenta

Ordonanță

1 Prin recursul formulat, depus la grefa Curții la 8 aprilie 2015, Evonik Degussa GmbH a solicitat Curții anularea Hotărârii Tribunalului Uniunii Europene din 28 ianuarie 2015, Evonik Degussa/Comisia (T-341/12, EU:T:2015:51, denumită în continuare „hotărârea atacată”), prin care acesta a respins acțiunea sa prin care se urmărea anularea Deciziei C(2012) 3534 final a Comisiei din 24 mai 2012 de respingere a cererii de aplicare a regimului de confidențialitate formulate de recurentă în temeiul

* Limba de procedură: germana.

articolului 8 din Decizia 2011/695/UE a președintelui Comisiei din 13 octombrie 2011 privind funcția și mandatul consilierului-auditor în anumite proceduri în domeniul concurenței (cazul COMP/38.620 – Peroxid de hidrogen și perborat) (denumită în continuare „decizia în litigiu”).

2 Prin act separat depus la grefa Curții la 6 octombrie 2015, recurenta a introdus prezenta cerere de măsuri provizorii în temeiul articolelor 278 TFUE și 279 TFUE, prin care se urmărește ca Curtea să pronunțe suspendarea executării deciziei în litigiu și obligă Comisia Europeană să se abțină, până la pronunțarea hotărârii prin care se pune capăt procedurii privind recursul formulat în cauza C-162/15 P, să procedeze la publicarea unei versiuni neconfidențiale a Deciziei C(2006) 1766 final a Comisiei din 3 mai 2006 privind o procedură de aplicare a articolului 81 [CE] și a articolului 53 din Acordul privind SEE împotriva Akzo Nobel NV, Akzo Nobel Chemicals Holding AB, Eka Chemicals AB, Degussa AG, Edison SpA, FMC Corporation, FMC Foret SA, Kemira OYJ, L'Air Liquide SA, Chemoxal SA, Snia SpA, Caffaro Srl, Solvay SA/NV, Solvay Solexis SpA, Total SA, Elf Aquitaine SA și Arkema SA (cazul COMP/38.620 – Peroxid de hidrogen și perborat), al cărei rezumat a fost publicat în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* (JO L 353, p. 54, denumită în continuare „decizia PHP”), care să fie mai detaliată, în ceea ce privește recurenta, decât versiunea neconfidențială a acestei decizii publicate în 2007.

3 Comisia a depus observații la 29 octombrie 2015.

Istoricul litigiului și hotărârea atacată

4 În decizia PHP, Comisia a constatat printre altele că Degussa AG, devenită Evonik Degussa GmbH, participase la o încălcare a articolului 81 CE pe teritoriul Spațiului Economic European (SEE) împreună cu alte 16 societăți active în sectorul peroxidului de hidrogen și al perboratului. Întrucât reclamanta a fost prima societate care a contactat Comisia, în decembrie 2002, în temeiul comunicării acesteia privind imunitatea la amenzi și reducerea cuantumului amenzilor în cauzele referitoare la înțelegeri (JO 2002, C 45, p. 3, denumită în continuare „Comunicarea privind cooperarea din 2002”) și a cooperat pe deplin cu această ocazie, furnizând Comisiei toate informațiile pe care le deținea în legătură cu încălcarea, acesteia i-a fost acordat beneficiul imunității complete la amendă.

5 În anul 2007, o primă versiune neconfidențială a deciziei PHP a fost publicată pe site-ul internet al Direcției Generale „Concurență” a Comisiei.

6 Într-o scrisoare adresată reclamantei la 28 noiembrie 2011, Comisia a informat-o în legătură cu intenția sa de a publica o nouă versiune, neconfidențială, mai detaliată a deciziei PHP, care să reia integralitatea conținutului deciziei menționate cu excepția informațiilor confidențiale. Cu această ocazie, Comisia a solicitat reclamantei să identifice în decizia PHP informațiile pentru care intenționa să solicite aplicarea regimului de confidențialitate.

7 Considerând că această versiune neconfidențială mai detaliată conținea informații confidențiale sau secrete de afaceri, recurenta a informat Comisia, printr-o scrisoare din 23 decembrie 2011, că se opunea publicării avute în vedere. În susținerea acestei opoziții, reclamanta a susținut, mai precis, că respectiva versiune neconfidențială conținea numeroase informații pe care le transmisese Comisiei în temeiul Comunicării privind cooperarea din 2002, ca și numele mai multor colaboratori ai săi, precum și indicații privind relațiile sale comerciale. Potrivit recurentei, publicarea avută în vedere ar încălca astfel în special principiile protecției încrederii legitime și egalității de tratament și ar fi de natură să aducă prejudicii activităților de investigație ale Comisiei.

8 Prin scrisoarea din 15 martie 2012, Comisia a informat reclamanta că accepta să elimine din noua versiune neconfidențială destinată publicării toate informațiile care permiteau în mod direct sau indirect identificarea sursei informațiilor comunicate în temeiul Comunicării privind cooperarea din

2002, precum și numele colaboratorilor recurentei. În schimb, Comisia a apreciat că nu era justificată acordarea beneficiului confidențialității în privința celorlalte informații pentru care reclamanta solicitase aplicarea regimului de confidențialitate.

9 Punând în aplicare posibilitatea prevăzută de Decizia 2011/695/UE a președintelui Comisiei din 13 octombrie 2011 privind funcția și mandatul consilierului-auditor în anumite proceduri în domeniul concurenței (JO L 275, p. 29, denumită în continuare „decizia privind funcția și mandatul consilierului-auditor”), reclamanta a sesizat consilierul-auditor pentru ca acesta să excludă din versiunea neconfidențială destinată publicării orice informație furnizată de recurentă în temeiul Comunicării privind cooperarea din 2002.

10 Prin decizia în litigiu, consilierul-auditor a respins, în numele Comisiei, cererile de aplicare a regimului de confidențialitate introduse de recurentă.

11 Consilierul-auditor a subliniat mai întâi limitele mandatului său, care i-ar fi permis numai să examineze dacă o informație trebuia să fie considerată confidențială, iar nu să remedieze o încălcare pretinsă a așteptărilor legitime ale reclamantei față de Comisie.

12 Pe de altă parte, acesta a arătat că reclamanta se opunea publicării unei noi versiuni neconfidențiale mai detaliate a deciziei PHP pentru simplul motiv că aceasta cuprindea informații furnizate în aplicarea Comunicării privind cooperarea din 2002, iar comunicarea unor astfel de informații către terți ar putea să îi cauzeze prejudicii în contextul unor acțiuni în despăgubire inițiate în fața instanțelor naționale. Or, potrivit consilierului-auditor, Comisia dispune de o largă marjă de apreciere pentru a decide să publice mai mult decât esența deciziilor sale. În plus, trimiteri la documente cuprinse în dosarul administrativ nu ar constitui, în sine, secrete de afaceri sau alte informații confidențiale.

13 Potrivit consilierului-auditor, reclamanta nu demonstrase că publicarea informațiilor pe care le comunicase Comisiei pentru a beneficia de programul de clemență reglementat prin Comunicarea privind cooperarea din 2002 putea să îi cauzeze un prejudiciu grav. Interesul unei întreprinderi căreia Comisia i-a aplicat o amendă pentru încălcarea dreptului concurenței ca detaliile comportamentului ilicit care îi este imputat să nu fie divulgate publicului nu ar merita, în orice caz, o protecție specială. Consilierul-auditor a amintit, cu privire la acest aspect, că acțiunile în despăgubire făceau parte integrantă din politica Uniunii Europene în materie de concurență și că, în consecință, reclamanta nu putea invoca un interes legitim de a fi protejată împotriva riscului de a face obiectul unor astfel de acțiuni, din cauza participării sale la încălcarea vizată de decizia PHP.

14 Consilierul-auditor a apreciat de asemenea că nu era competent să răspundă la argumentul reclamantei potrivit căruia divulgarea către terți a unor informații pe care le comunicase Comisiei în cadrul programului de clemență ar aduce atingere acestui program, o astfel de problemă depășind limitele mandatului său. Consilierul-auditor a amintit în această privință că, potrivit jurisprudenței, îi revine doar Comisiei sarcina de a aprecia în ce măsură contextul de fapt și istoric în care se încadrează comportamentul incriminat trebuie să fie adus la cunoștința publicului, în măsura în care nu conține informații confidențiale.

15 În sfârșit, potrivit consilierului-auditor, întrucât mandatul care îi era încredințat în temeiul articolului 8 din decizia privind funcția și mandatul consilierului-auditor se limita la aprecierea măsurii în care informațiile se încadrau în categoria secretului profesional sau trebuiau să beneficieze de un tratament confidențial pentru un alt temei, el nu avea competența de a se pronunța cu privire la argumentul reclamantei potrivit căruia publicarea informațiilor pe care le comunicase în temeiul programului de clemență ar fi determinat o diferență de tratament nejustificată în raport cu ceilalți participanți la încălcarea constatată prin decizia PHP.

16 Prin urmare, recurenta a introdus o acțiune în anularea deciziei în litigiu, precum și o cerere de măsuri provizorii.

17 Președintele Tribunalului a admis această ultimă cerere prin Ordonanța Evonik Degussa/Comisia (T-341/12 R, EU:T:2012:604). În schimb, Tribunalul a respins acțiunea în anulare prin hotărârea atacată, împotriva căreia reclamanta a formulat recursul menționat la punctul 1 din prezenta ordonanță.

18 În urma pronunțării acestei hotărâri, Comisia a informat reclamanta cu privire la intenția sa de a proceda la publicarea unei versiuni neconfidențiale a deciziei PHP mai detaliate decât versiunea neconfidențială a acestei decizii publicate în anul 2007. În consecință, recurenta a introdus de asemenea prezenta cerere de măsuri provizorii.

Concluziile părților

19 Recurenta solicită Curții:

— suspendarea executării deciziei în litigiu până ce Curtea se pronunță cu privire la fond;

— obligarea Comisiei de a nu publica, până ce Curtea se pronunță cu privire la fond, pe site-ul său internet și/sau în orice alt loc și/sau să facă accesibilă terților o versiune neconfidențială a deciziei PHP care conține, în ceea ce o privește pe recurentă, informații mai detaliate în raport cu versiunea neconfidențială a acestei decizii disponibile în prezent care a fost publicată pe site-ul internet al Direcției Generale Concurență a Comisiei;

— dispunerea oricărei măsuri care pare justă și adecvată în aceste împrejurări și

— amânarea pronunțării cu privire la cheltuielile de judecată.

20 Comisia solicită Curții respingerea cererii în întregime și obligarea recurentei la plata cheltuielilor de judecată.

Cu privire la cererea de măsuri provizorii

21 Pentru a se pronunța cu privire la prezenta cerere de măsuri provizorii, trebuie amintit că articolul 160 alineatul (3) din Regulamentul de procedură al Curții prevede că cererea de măsuri provizorii trebuie să indice „obiectul litigiului, împrejurările care demonstrează urgența, precum și motivele de fapt și de drept care justifică la prima vedere dispunerea măsurii provizorii solicitate”. Astfel, suspendarea executării unui act și adoptarea celorlalte măsuri provizorii pot fi dispuse de judecătorul delegat cu luarea măsurilor provizorii dacă se demonstrează că sunt justificate la prima vedere în fapt și în drept (*fumus boni iuris*) și că sunt urgente în măsura în care, pentru a evita prejudicierea gravă și ireparabilă a intereselor părții care le solicită, trebuie adoptate și trebuie să își producă efectele anterior pronunțării hotărârii în litigiul principal. Aceste condiții sunt cumulative, astfel încât cererile de măsuri provizorii trebuie respinse dacă una dintre ele nu este îndeplinită. Dacă este cazul, judecătorul delegat cu luarea măsurilor provizorii trebuie de asemenea să evalueze comparativ interesele prezente în cauză (Ordonanța vicepreședintelui Curții Comisia/ANKO, C-78/14 P-R, EU:C:2014:93, punctul 14, precum și Ordonanța AGC Glass Europe și alții/Comisia, C-517/15 P-R, EU:C:2016:21, punctul 21).

Cu privire la fumus boni iuris

22 Potrivit unei jurisprudențe constante, condiția privind *fumus boni iuris* este îndeplinită atunci când cel puțin unul dintre motivele invocate de partea care solicită măsurile provizorii în susținerea acțiunii pe fond pare, la prima vedere, bine întemeiat. Această situație se regăsește în speță, printre altele, atunci când unul dintre motivele invocate demonstrează existența unor probleme juridice complexe a căror soluție nu este evidentă de la bun început și care necesită, prin urmare, o examinare aprofundată ce

nu poate fi efectuată de judecătorul delegat cu luarea măsurilor provizorii, ci trebuie să facă obiectul procedurii pe fond sau atunci când dezbaterea dintre părți evidențiază existența unei controverse juridice importante a cărei soluție nu este evidentă de la bun început [Ordonanța vicepreședintelui Curții Comisia/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, punctul 67].

23 Cu toate acestea, în prezentul context, împrejurarea potrivit căreia cererea de măsuri provizorii urmărește mai degrabă dispunerea suspendării executării deciziei în litigiu decât cea a hotărârii atacate determină consecințe asupra aprecierii existenței *fumus boni iuris* (Ordonanța președintelui Curții Technische Glaswerke Ilmenau/Comisia, C-404/04 P-R, EU:C:2005:267, punctul 16, și Ordonanța vicepreședintelui Curții Grecia/Comisia, C-431/14 P-R, EU:C:2014:2418, punctul 21).

24 Astfel, oricât de serioase ar putea fi motivele și argumentele invocate de recurentă împotriva hotărârii atacate, ele nu pot fi suficiente pentru a justifica în drept, singure, suspendarea executării deciziei în litigiu. Pentru a dovedi că este îndeplinită condiția privind *fumus boni iuris*, recurenta trebuie să reușească, în plus, să demonstreze că motivele și argumentele invocate împotriva legalității deciziei menționate, în cadrul acțiunii în anulare, sunt de natură să justifice la prima vedere dispunerea suspendării solicitate (Ordonanța vicepreședintelui Curții Grecia/Comisia, C-431/14 P-R, EU:C:2014:2418, punctul 22).

25 În consecință, în ceea ce privește prezenta cerere de măsuri provizorii, aprecierea condiției privind existența *fumus boni iuris* trebuie să ia în considerare împrejurarea potrivit căreia decizia în litigiu, căreia i se solicită suspendarea executării, a fost deja examinată, atât în fapt, cât și în drept, de o instanță a Uniunii, iar aceasta a statuat că acțiunea îndreptată împotriva respectivei decizii nu era întemeiată (Ordonanța președintelui Curții Technische Glaswerke Ilmenau/Comisia, C-404/04 P-R, EU:C:2005:267, punctul 19). Necesitatea invocării, în cadrul prezentei cereri de măsuri provizorii, a unor motive de drept care par, la prima vedere, deosebit de serioase decurge, așadar, din faptul că aceste motive trebuie să poată pune la îndoială aprecierea Tribunalului care a statuat pe fond cu privire la argumentația invocată de recurentă în primă instanță (a se vedea în acest sens Ordonanța președintelui Curții Technische Glaswerke Ilmenau/Comisia, C-404/04 P-R, EU:C:2005:267, punctul 20, precum și a vicepreședintelui Curții Grecia/Comisia, C-431/14 P-R, EU:C:2014:2418, punctul 24).

26 În speță, recurenta invocă trei motive în susținerea recursului său. Primul motiv este întemeiat pe o eroare săvârșită de Tribunal în ceea ce privește definirea competenței atribuite consilierului-auditor pentru a decide publicarea de informații în temeiul articolului 8 alineatele (2) și (3) din Decizia privind funcția și mandatul consilierului-auditor. Al doilea motiv este întemeiat pe o încălcare a articolului 339 TFUE, a articolului 30 din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 al Consiliului din 16 decembrie 2002 privind punerea în aplicare a normelor de concurență prevăzute la articolele 81 [CE] și 82 [CE] (JO 2003, L 1, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 167), a articolului 4 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2001 privind accesul public la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei (JO L 145, p. 43, Ediție specială, 01/vol. 3, p. 76), precum și a articolului 8 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950 (denumită în continuare „CEDO”) și a articolului 7 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”). Prin intermediul celui de al treilea motiv, recurenta invocă încălcarea obligației de motivare, precum și a principiilor protecției încrederii legitime și a securității juridice.

27 În această privință, este necesar să se arate că, indiferent de soluția pe fond cu privire la primul motiv, Curtea va fi chemată să se pronunțe cu privire la cel de al doilea motiv, întrucât competența consilierului-auditor pentru a se pronunța cu privire la problema dacă informațiile a căror publicare este avută în vedere constituie secrete de afaceri sau trebuie să fie, în orice caz, considerate confidențiale, problemă care face obiectul celui de al doilea motiv, nu numai că nu este contestată de recurentă, însă nu face în mod evident nici obiectul unei îndoieli.

28 Pe de altă parte, argumentele în susținerea acestui al doilea motiv se confundă, cel puțin în parte, cu cele invocate în cadrul celui de al treilea motiv, astfel încât, pentru a stabili existența unui *fumus boni iuris* cu privire la aceste două motive, trebuie să le analizăm împreună.

29 În acest scop, trebuie amintit că, în ceea ce privește contenciosul privind protecția provizorie a informațiilor pretins confidențiale, judecătorul delegat cu luarea măsurilor provizorii, cu riscul de a nu respecta natura accesorie și provizorie, prin esența sa, a procedurii privind măsurile provizorii, nu poate, în principiu, să concluzioneze în sensul lipsei *fumus boni iuris* decât în ipoteza în care caracterul confidențial al informațiilor în cauză ar lipsi în mod vădit [Ordonanța vicepreședintelui Curții Comisia/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, punctul 68].

30 Or, al doilea motiv este îndreptat împotriva punctelor 76-127 din hotărârea atacată, în care Tribunalul a exclus, pe de o parte, posibilitatea ca informațiile în litigiu să fie considerate secrete de afaceri, ținând seama de caracterul lor istoric, și, pe de altă parte, considerarea, în orice caz, a acestor informații drept confidențiale în temeiul secretului profesional doar pentru motivul că au fost comunicate în mod voluntar de către o întreprindere Comisiei în scopul de a beneficia de programul de clemență.

31 Astfel, recurenta susține, în primul rând, că, contrar afirmațiilor Tribunalului conținute la punctele 84-86 din hotărârea atacată, informațiile respective nu și-au pierdut caracterul confidențial doar pentru motivul că datează de mai mult de cinci ani și, prin urmare, ar fi trebuit să fie tratate ca secrete de afaceri. În această privință, recurenta arată că jurisprudența citată de Tribunal nu poate fi transpusă în speță și că, dimpotrivă, potrivit articolului 4 alineatul (7) din Regulamentul nr. 1049/2001, interesele economice se pot opune publicării de informații pentru o perioadă care poate depăși 30 de ani. Potrivit recurentei, informațiile în litigiu continuă să constituie „elemente esențiale ale poziției sale comerciale” numai pentru că s-a demonstrat că publicarea lor i-ar putea cauza un prejudiciu grav, astfel cum a recunoscut Tribunalul însuși la punctul 105 din hotărârea atacată.

32 În al doilea rând, în ceea ce privește calificarea informațiilor în litigiu ca fiind, în orice caz, confidențiale, recurenta susține, mai întâi, că, contrar considerațiilor Tribunalului la punctele 92 și 93 din hotărârea atacată, publicarea unor fragmente textuale din declarațiile date de candidații la clemență și cea a acestor declarații trebuie să răspundă acelorași criterii. Astfel, considerațiile care, în Hotărârea Comisia/EnBW (C-365/12 P, EU:C:2014:112), au determinat Curtea să interpreteze Regulamentul nr. 1049/2001 în sensul că permite să se constituie temeiul unei prezumții generale de punere în pericol a intereselor comerciale ale părților la o procedură în materie de înțelegeri atunci când declarațiile date de candidații la clemență sunt puse la dispoziția publicului ar trebui să se aplice și publicării unor fragmente din aceste declarații și reproduse, sub forma unui discurs direct sau indirect, în versiunea neconfidențială a deciziei Comisiei. Aceasta cu atât mai mult cu cât publicarea unor asemenea fragmente ar încălca asigurările pe care Comisia le-ar fi dat în privința declarațiilor date de solicitanții de clemență la punctul 32 din Comunicarea privind cooperarea din 2002 și la punctul 40 din Comunicarea Comisiei privind imunitatea la amenzi și reducerea cuantumului amenzilor în cauzele referitoare la înțelegeri (JO 2006, C 298, p. 17, Ediție specială, 08/vol. 5, p. 3, denumită în continuare „Comunicarea privind cooperarea din 2006”). Astfel, distincția efectuată de Comisie între, pe de o parte, publicarea unor documente prezentate de solicitanții de clemență și, pe de altă parte, publicarea de informații extrase din aceste documente ar fi formalistă și ar contrazice nu numai jurisprudența Tribunalului, ci și alte dispoziții relevante ale dreptului Uniunii.

33 În continuare, în speță, ar fi necesar să se țină seama de faptul că Comisia publicase deja în anul 2007 o versiune neconfidențială a deciziei PHP și că aceasta ar fi procedat deja, așadar, la evaluarea comparativă, menționată la punctul 106 din hotărârea atacată, a intereselor care pledează în favoarea publicării informațiilor în litigiu sau împotriva acesteia. Procedura administrativă a Comisiei ar fi fost finalizată până la această publicare, astfel cum s-ar fi recunoscut la punctul 172 din hotărârea atacată. De la data publicării respective, articolul 30 din Regulamentul nr. 1/2003 nu s-ar mai aplica, așadar, și accesul la informații ar intra doar sub incidența Regulamentului nr. 1049/2001.

34 În plus, contrar celor afirmate la punctele 107-111 din hotărârea atacată, interesele recurentei ar fi în mod obiectiv demne de a fi protejate. Astfel, ceea ce ar fi important pentru recurentă nu ar fi evitarea plății de daune interese sau divulgarea constatărilor Comisiei cu privire la desfășurarea încălcării. Aceasta s-ar preocupa mai degrabă să asigure protecția, prevăzută de Comunicările privind cooperarea din 2002 și din 2006, a declarațiilor sale care au fost stabilite doar în scopul programului de clemență, în speranța că ar fi păstrată confidențialitatea lor și prin care recurenta însăși s-a incriminat.

35 În sfârșit, la punctele 123-127 din hotărârea atacată, Tribunalul ar fi respins în mod greșit motivul său întemeiat pe o încălcare a articolului 8 din CEDO și a articolului 7 din cartă. În această privință, recurenta susține că divulgarea conținutului declarațiilor sale, în contradicție cu Comunicarea privind cooperarea din 2002 și cu practica stabilită a Comisiei, nu poate fi considerată în mod cert ca o consecință previzibilă a participării la înțelegere.

36 În cadrul argumentelor în susținerea celui de al treilea motiv, recurenta adaugă, în esență, că Tribunalul și-a încălcat obligația de motivare, precum și principiile protecției încrederii legitime și securității juridice prin faptul că nu a ținut seama suficient de circumstanța că Comisia publicase deja, în 2007, o versiune neconfidențială a deciziei PHP. Potrivit recurentei, prin intermediul acestei publicări, Comisia a decis că informațiile secrete nu țineau de conținutul principal al motivării deciziei PHP, în sensul articolului 30 din Regulamentul nr. 1/2003. Pe de altă parte, dat fiind că publicarea acestei prime versiuni neconfidențiale nu ar fi fost calificată drept provizorie, s-ar fi putut deduce de aici că Comisia considerase definitiv că fragmentele secrete nu necesitau să fie publicate. Un asemenea act administrativ favorabil nu ar putea fi, în principiu, retras sau revocat, cel puțin în măsura în care este, precum în speță, adoptat în mod legal.

37 În cele din urmă, Comisia, contrar considerațiilor Tribunalului de la punctele 155-157 din hotărârea atacată, nu ar fi avut dreptul să își modifice practica ce constă în păstrarea confidențialității informațiilor precum cele în discuție, dat fiind că, după finalizarea procedurii, Comunicările privind cooperarea și Regulamentul nr. 1049/2001 ar fi obligatorii pentru Comisie. Cel mult, Comisia ar putea fi liberă să își modifice programul de clemență și să acorde, în situații viitoare, doar o protecție mai redusă a declarațiilor date de candidații la clemență.

38 Comisia contestă argumentele recurentei.

39 Ca răspuns la al doilea motiv, aceasta răspunde, în primul rând, că Tribunalul s-a limitat să constate că recurenta nu a demonstrat, potrivit jurisprudenței Tribunalului, motivele pentru care informațiile în litigiu, în pofida perioadei considerabile scurse, erau încă, cu titlu excepțional, elemente esențiale ale poziției sale comerciale sau ale celei a unui terț și necesitau, în consecință, protecția prevăzută la articolul 30 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003. În realitate, potrivit Comisiei, aceste informații nu mai intră, în orice caz, în domeniul protecției secretului profesional sau al confidențialității, dat fiind că faptele ilicite descrise datează, fără excepție, de mai mult de zece ani.

40 În al doilea rând, Comisia consideră că, mai întâi, Tribunalul a considerat în mod întemeiat că Regulamentul nr. 1049/2001 și jurisprudența referitoare la acesta nu sunt relevante având în vedere domeniul lor de aplicare. Astfel, ar fi vorba, în speță, nu despre accesul la documente, ci despre publicarea constatărilor de fapt ale Comisiei efectuate în cadrul motivării deciziei PHP. În orice caz, Hotărârea Comisia/EnBW (C-365/12 P, EU:C:2014:112) ar fi admis că o instituție se poate întemeia pe prezumții generale care se aplică anumitor categorii de documente, în condițiile în care această posibilitate nu ar fi oferită particularilor. Pe de altă parte, publicarea constatărilor respective nu ar încălca niciun angajament asumat de Comisie. Astfel, în ipoteza în care modul de redactare a punctului 32 din Comunicarea privind cooperarea din 2002 ar fi creat o încredere legitimă în confidențialitatea documentelor primite de Comisie în temeiul acestei comunicări, dispoziția menționată nu ar fi creat nicio așteptare legitimă ca informațiile conținute în aceste documente să nu

fie utilizate de aceasta pentru a descrie faptele ilicite în cadrul motivării deciziei PHP și, în acest context, să nu devină publice. Astfel, distincția dintre documentele și constatările de fapt ale Comisiei cu privire la faptele ilicite nu ar fi formalistă.

41 În continuare, Tribunalul ar fi ținut seama de faptul că Comisia publicase deja o versiune neconfidențială a deciziei PHP în 2007. Contrar susținerilor recurentei, Tribunalul nu ar fi considerat în această privință la punctele 155, 156 și 161 din hotărârea atacată că o a doua publicare ținea de „libera" putere de apreciere a Comisiei, în măsura în care ar fi subliniat în mod expres restrângerea specifică a acestei competențe conținute la articolul 30 alineatul (2) a doua teză din Regulamentul nr. 1/2003. Pe de altă parte, nu se poate considera nici că, de la data primei publicări provizorii, articolul 30 din acest regulament „nu se mai aplică". O asemenea restrângere nu s-ar întemeia pe modul de redactare a acestei dispoziții și ar fi contrară obiectivului prevăzut la articolul 1 al doilea paragraf TUE și la articolul 15 alineatul (1) TFUE.

42 În plus, afirmația recurentei, în stadiul actual al procedurii, potrivit căreia interesul său nu este evitarea plății de daune interese sau divulgarea constatărilor Comisiei cu privire la faptele ilicite, ar fi în contradicție cu argumentele sale în primă instanță, astfel cum ar rezulta din cuprinsul punctului 83 din hotărârea atacată.

43 În sfârșit, Tribunalul a respins în mod corect motivul întemeiat pe încălcarea articolului 8 din CEDO și a articolului 7 din cartă. Astfel, deși dreptul la protecția vieții private consacrat de aceste dispoziții cuprinde, în principiu, protecția reputației și a onoarei unei persoane, precum și protecția datelor cu caracter privat, Curtea Europeană a Drepturilor Omului ar fi precizat că articolul 8 menționat nu oferă totuși o protecție împotriva unei atingeri aduse reputației care ar rezulta în mod previzibil din propriile acțiuni ale unei persoane precum o faptă penală. Această concluzie ar fi aplicabilă *mutatis mutandis* în privința consecințelor previzibile ale unei încălcări a dreptului Uniunii în domeniul concurenței. În aceste condiții, recurenta ar fi trebuit să se aștepte, încă de la săvârșirea încălcării constatate prin decizia PHP, ca, în cazul descoperirii și al cercetării acestei încălcări, detaliile propriilor acțiuni să devină publice în măsura în care au fost pertinente pentru constatarea acesteia.

44 În ceea ce privește al treilea motiv, Comisia susține că, prin publicarea unei prime versiuni neconfidențiale a deciziei PHP în 2007, acesta nu și-a exercitat în mod irevocabil puterea de apreciere în ceea ce privește problema de a ști ce părți din această decizie trebuiau să fie publicate. În realitate, prin această primă publicare, ea nu ar fi indicat, nici explicit, nici implicit, că a renunțat să publice ulterior o versiune neconfidențială mai detaliată a deciziei PHP. Necesitatea de a efectua o publicare ulterioară s-ar justifica prin faptul că confidențialitatea informațiilor are un caracter tranzitoriu, ceea ce poate face necesară o nouă apreciere după scurgerea unui anumit interval de timp. Astfel, ar fi inexact să se afirme, în special, că Comisia a decis că informațiile secrete nu făceau parte din conținutul principal al acestei decizii și că publicarea lor nu era, așadar, necesară pentru satisfacerea interesului publicului de a fi informat. În realitate, Comisia s-ar fi limitat să decidă să publice mai întâi fragmente din textul deciziei menționate care, în esență, erau, în mod incontestabil, lipsite de secrete de afaceri pentru a putea examina ulterior, în detaliu, argumentele părților interesate potrivit cărora celelalte fragmente constituiau astfel de secrete de afaceri. O decizie potrivit căreia fragmentele rămase nu erau esențiale sau nu necesitau să fie publicate nu ar fi fost nici adoptată, nici exprimată în mod implicit sau explicit.

45 Tribunalul ar fi apreciat în mod întemeiat, în cele din urmă, la punctul 161 din hotărârea atacată că simpla împrejurare că Comisia publicase o primă versiune neconfidențială a deciziei PHP în 2007 și că nu o calificase drept provizorie nu a putut furniza recurentei nicio asigurare precisă că o nouă versiune neconfidențială mai detaliată a deciziei menționate nu ar fi publicată ulterior, în sensul jurisprudenței amintite la punctul 135 din hotărârea atacată.

46 Ținând seama de considerațiile de mai sus, se poate considera că critica esențială pe care pare să o formuleze recurenta împotriva hotărârii atacate este aceea de a nu fi considerat că, în esență, atât accesul la documentele depuse de o întreprindere în cadrul programului de clemență, cât și divulgarea conținutului acestor documente în extras, sub forma unui discurs direct sau indirect, ajung la același rezultat, cu alte cuvinte, fac disponibile terților aceleași informații. Prin urmare, această divulgare ar trebui, la fel ca și accesul respectiv, să fie, în principiu, interzisă, în măsura în care ar trebui să se prezume că și ea riscă să aducă atingere intereselor comerciale ale întreprinderilor în cauză. Situația menționată este cu atât mai evidentă în speță, dat fiind că Comisia, în urma opoziției recurentei, ar fi omis deja să publice informațiile în litigiu și aceasta din urmă se putea aștepta, așadar, în mod legitim ca problema confidențialității acestora să fie soluționată definitiv.

47 Fără a aduce atingere valorii argumentelor invocate de Comisie, a căror temeinicie va face obiectul unei examinări de către instanța de fond, trebuie să se constate că este vorba despre o problemă juridică complexă a cărei soluție nu rezultă de la bun început și că, în consecință, caracterul confidențial al informațiilor în cauză nu lipsește în mod vădit.

48 Astfel, trebuie să se constate, cu titlu introductiv, că Curtea nu s-a pronunțat încă nici cu privire la criteriile care trebuie să fie luate în considerare pentru a se demonstra dacă o anumită informație constituie un secret de afaceri, nici, astfel cum s-a precizat și în Ordonanța președintelui Tribunalului Evonik Degussa/Comisia (T-341/12 R, EU:T:2012:604, punctul 44), cu privire la problema pretinsului caracter confidențial al informațiilor precum cele în discuție în prezenta cauză.

49 În ceea ce privește argumentele specifice invocate de părți, trebuie să se arate următoarele.

50 În primul rând, este adevărat că, astfel cum arată Comisia, divulgarea de informații, conform articolului 30 din Regulamentul nr. 1/2003, și dreptul de acces la documente, potrivit Regulamentului nr. 1049/2001, se disting din punct de vedere juridic. Cu toate acestea, în măsura în care, astfel cum susține recurenta, divulgarea contestată privește extrase din documente, considerăm că aceasta din urmă conduce la o situație comparabilă, din punct de vedere funcțional, cu cea a accesului la aceste documente. Astfel, indiferent de temeiul juridic în care informațiile sunt accesibile publicului, această divulgare implică în mod necesar ca terții să cunoască respectivele informații, al căror caracter confidențial încetează, în consecință, să mai fie protejat (a se vedea prin analogie Hotărârea Comisia/EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, punctul 89).

51 Situația este cu atât mai valabilă cu cât, contrar celor susținute de Comisie, recurenta nu se plânge nicidecum de faptul că această instituție a publicat propriile constatări de fapt pe care se întemeiase decizia PHP. În realitate, aceasta recunoaște în mod expres dreptul Comisiei în această privință. În schimb, recurenta contestă competența Comisiei de a publica fragmente din documentele în discuție, transcrise uneori sub forma unui discurs direct sau indirect, reproducând astfel textual declarațiile date de recurentă în calitate de solicitant de clemență.

52 Or, în asemenea circumstanțe, este adevărat că jurisprudența privind accesul la dosar în temeiul Regulamentului nr. 1049/2001 nu este direct aplicabilă. Cu toate acestea, nu se poate exclude, în schimb, pertinența aprecierilor care determinaseră Curtea, în această jurisprudență, să considere că Comisia era îndreptățită să prezume că divulgarea documentelor care figurează într-un dosar referitor la o procedură de aplicare a articolului 101 TFUE aduce, în principiu, atingere protecției intereselor comerciale ale întreprinderilor implicate într-o asemenea procedură.

53 Astfel, Curtea a considerat că un acces generalizat la astfel de documente, independent de faptul că acestea au fost comunicate Comisiei în mod voluntar în cadrul programului de clemență, ar fi de natură să pună în pericol echilibrul pe care legiuitorul Uniunii a dorit să îl asigure în Regulamentul nr. 1/2003 și în Regulamentul (CE) nr. 773/2004 al Comisiei din 7 aprilie 2004 privind desfășurarea procedurilor puse în aplicare de Comisie în temeiul articolelor 81 [CE] și 82 [CE] (JO L 123, p. 18, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 242) între, pe de o parte, obligația întreprinderilor în cauză de a comunica

Comisiei informații eventual sensibile din punct de vedere comercial, cu scopul de a permite acesteia să determine existența unei înțelegeri și să aprecieze compatibilitatea înțelegerii respective cu articolul 101 TFUE, și, pe de altă parte, garanția unei protecții întărite acordate, în temeiul secretului profesional și al secretului comercial, informațiilor astfel transmise Comisiei (Hotărârea Comisia/EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, punctele 90 și 97).

54 Or, nu considerăm că se poate exclude de la bun început ca divulgarea unor citate din documentele vizate în versiunea neconfidențială a deciziei PHP să nu poată avea aceleași efecte, în măsura în care ar corespunde în esență unui acces generalizat, deși parțial, la aceste documente.

55 În cazul în care aceasta ar trebui să fie situația, nu ar fi vorba în acest caz, contrar a ceea ce lasă să se înțeleagă Comisia, despre a se permite unui particular să se prevaleze de o prezumție recunoscută exclusiv în favoarea Comisiei, ci despre a se admite, prin analogie, că sunt aplicabile unei situații similare considerațiile care au servit Curții pentru a întemeia această prezumție și, eventual, despre a extrage, din aceleași considerații, o prezumție corelativă potrivit căreia întreprinderile în cauză ar fi îndreptățite, în principiu, să se aștepte ca, cu excepția cazului în care această prezumție poate fi răsturnată, informațiile furnizate în cadrul unui program de clemență să intre în domeniul de protecție al secretului profesional.

56 De altfel, ar putea fi pertinent în această privință, astfel cum amintește recurenta, considerentul (26) al Directivei 2014/104/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 noiembrie 2014 privind anumite norme care guvernează acțiunile în despăgubire în temeiul dreptului intern în cazul încălcărilor dispozițiilor legislației în materie de concurență a statelor membre și a Uniunii Europene (JO L 349, p. 1), potrivit căruia, în interesul protecției programului privind clemența, sunt excluse în mod expres de la divulgare „citate[le] precise din declarații de clemență”, la fel ca și aceste declarații ca atare.

57 În al doilea rând, în ceea ce privește argumentele invocate de recurentă în susținerea celui de al doilea și a celui de al treilea motiv, potrivit cărora Tribunalul a încălcat principiul protecției încrederii legitime atunci când a considerat că divulgarea informațiilor în litigiu nu era contrară asigurărilor pe care Comisia le-a dat în privința declarațiilor date de candidații la clemență la punctul 32 din Comunicarea privind cooperarea din 2002 și la punctul 40 din Comunicarea privind cooperarea din 2006, este necesar să se arate că distincția pe care Comisia pare să o facă între documentele în discuție și informațiile pe care le conțin, și nu între aceste documente și constatările de fapt ale Comisiei care se întemeiază pe conținutul acestora, nu se impune evident, în mod specific în măsura în care informațiile puse în discuție sunt prezentate sub forma unor citate din documentele respective.

58 Astfel, protecția acordată secretului profesional are drept obiect informațiile care necesită o astfel de protecție și se concretizează prin interdicția de a pune la dispoziția terților suportul pe care sunt stocate aceste informații precum un document. Cu alte cuvinte, confidențialitatea unui document pare să depindă doar de caracteristicile și de natura informațiilor pe care le conține. Astfel cum arată recurenta, această ipoteză pare a putea fi dedusă în special din articolul 16 alineatul (1) din Regulamentul nr. 773/2004, care se referă la „informațiile, inclusiv documentele” pe care Comisia nu le poate nici comunica, nici face accesibile.

59 Deși distincția pe care pare să o facă Comisia între documentele în discuție și informațiile pe care acestea le conțin trebuia considerată nefondată, nu se poate exclude că, astfel cum susține recurenta, examinarea citatelor din documentele confidențiale trebuie să fie aceeași ca cea rezervată acestor documente, în special prin Comunicările privind cooperarea din 2002 și din 2006, la punctele 32 și, respectiv, 40 din acestea.

60 În această privință, trebuie amintit că, deși Comisia enunță norme de conduită care să producă efecte externe față de operatori economici precum cele conținute în Comunicările privind cooperarea din 2002 și din 2006, aceasta nu se poate îndepărta de la ele, într-un caz special, fără a oferi motive care

să fie compatibile cu principiul egalității de tratament. Așadar, adoptând astfel de norme de conduită și anunțând, prin publicarea acestora, că le va aplica în viitor situațiilor vizate de acestea, Comisia își autolimitează exercitarea puterii de apreciere menționate și nu se poate abate de la aceste norme fără să riște să fie sancționată, dacă este cazul, în temeiul unei încălcări a principiilor generale de drept precum egalitatea de tratament sau protecția încrederii legitime (a se vedea prin analogie Hotărârile Dansk Rørindustri și alții/Comisia, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P-C-208/02 P și C-213/02 P, EU:C:2005:408, punctele 209-211, precum și Quinn Barlo și alții/Comisia, C-70/12 P, EU:C:2013:351, punctul 53).

61 Or, la punctele 32 și 33 din Comunicarea privind cooperarea din 2002, Comisia considerase că, în general, „divulgarea, în orice moment, a documentelor primite în conformitate cu prezenta comunicare ar putea aduce atingere protejării scopului inspecțiilor și investigațiilor în sensul articolului 4 alineatul (2) din [Regulamentul nr. 1049/2001]”și că „[o]rice declarație scrisă făcută Comisiei cu privire la prezenta comunicare face parte din dosarul Comisiei. Această declarație nu poate fi divulgată sau utilizată în orice alte scopuri decât aplicarea articolului 81 [CE]”. De asemenea, la punctul 40 din Comunicarea privind cooperarea din 2006, Comisia a precizat că „divulgarea către public a documentelor și a declarațiilor scrise sau înregistrate primite în conformitate cu prezenta comunicare ar aduce atingere anumitor interese publice sau private, de exemplu, protecția obiectivelor controalelor și cercetărilor, în sensul articolului 4 din [Regulamentul nr. 1049/2001], chiar și după adoptarea deciziei”, extinzând astfel în mod expres motivele pentru menținerea confidențialității documentelor și la celelalte interese protejate de acest articol 4, inclusiv, în consecință, interesele comerciale prevăzute la alineatul (2) prima liniuță al articolului menționat.

62 Circumstanța că comunicările respective, la punctele 31 și, respectiv, 39, conțin o mențiune identică potrivit căreia „[f]aptul că se acordă imunitatea la amenzi sau reducerea cuantumului acestora nu poate proteja o întreprindere de consecințele de drept civil ale participării sale la o încălcare a articolului 81 [CE]” nu pare să fie suficientă, ca atare, pentru a exclude posibilitatea ca întreprinderile în cauză să aibă încredere în confidențialitatea documentelor în discuție. Astfel, ținând seama în special de caracterul general al respectivei afirmații, aceasta pare să se limiteze să indice că faptul că a obținut beneficiile prevăzute de comunicările menționate, în special în ceea ce privește consecințele asupra răspunderii cu caracter administrativ a întreprinderilor în cauză pentru încălcarea dreptului concurenței, nu poate reduce răspunderea civilă a acelorași întreprinderi și nu pare să însemne că Comisia va face publice secretele profesionale ale acestora care pot constitui elemente de probă în stabilirea acestei răspunderi de către instanțele naționale.

63 De altfel, aceasta ar părea în contradicție cu punctul 35a din Comunicarea privind cooperarea din 2006, astfel cum a fost modificată prin Comunicarea Comisiei intitulată „Modificări aduse Comunicării Comisiei privind imunitatea la amenzi și reducerea cuantumului amenzilor în cauzele referitoare la înțelegeri” (JO 2015, C 256, p. 1), potrivit căruia „Comisia nu va putea, în niciun moment, să transmită instanțelor naționale declarațiile de clemență ale întreprinderilor în vederea utilizării acestora în acțiunile în despăgubiri pentru cazurile de încălcare a [articolului 101 TFUE sau 102 TFUE]”.

64 Ținând seama de considerațiile de mai sus, nu se poate exclude de la bun început posibilitatea ca o întreprindere să aștepte ca Comisia să nu facă publice documentele în discuție, în întregime sau în parte, comunicându-le unor terți sau divulgându-le sub forma unor citate în versiunea neconfidențială a deciziei de constatare a unei încălcări a articolului 101 TFUE.

65 În orice caz, presupunând că Comisia poate publica efectiv, conform articolului 30 din Regulamentul nr. 1/2003, informațiile în litigiu, nu se poate exclude nici să se impună acesteia ca, în pofida lipsei unor asigurări care pot constitui temeiul încrederii legitime a întreprinderilor, să furnizeze informații clare și precise în ceea ce privește practica sa decizională și ca, în cazul în care această situație nu s-ar

regăsi, eventuala clarificare a normelor ambigue să se efectueze nu în defavoarea justițiabilului și a unei bune administrări, ci mai degrabă prin adoptarea unor norme noi aplicabile situațiilor viitoare și cu gradul de claritate necesar.

66 Aceasta este cu atât mai necesară în speță, dat fiind că Comisia procedase deja la publicarea unei versiuni neconfidențiale a deciziei PHP. Or, cu ocazia acestei publicări, Comisia ținuse seama de obiecțiunile invocate de recurentă și omisese să divulge majoritatea informațiilor pentru care aceasta solicitase aplicarea unui regim de confidențialitate.

67 Desigur, astfel cum arată Comisia, aceasta nu se pronunțase cu privire la obiecțiunile recurentei. Cu toate acestea, versiunea neconfidențială a deciziei PHP nu a fost publicată sub formă provizorie, astfel cum rezultă din cuprinsul punctului 160 din hotărârea atacată, și prin această decizie se finalizase procedura administrativă.

68 În aceste condiții, problema aplicabilității articolului 30 din Regulamentul nr. 1/2003 în privința unei publicări ulterioare s-ar putea ridica, cel puțin în ceea ce privește posibilitatea Comisiei de a publica o versiune mai detaliată decât versiunea neconfidențială respectivă, fără a explica motivele pentru care o asemenea publicare se impune atât de mult timp după prima publicare.

69 Ținând seama de considerațiile de mai sus, nu este evident că lipsește caracterul confidențial al informațiilor în litigiu.

70 În plus, întrucât aceste considerații sunt pertinente și în ceea ce privește aprecierile consilierului-auditor conținute în decizia în litigiu și, așadar, pentru aprecierea acțiunii în anulare, ele sunt suficiente pentru a se demonstra existența unui *fumus boni iuris* conform jurisprudenței reamintite la punctele 23-25 din prezenta ordonanță.

Cu privire la urgență

71 Pentru a demonstra că măsurile provizorii solicitate sunt urgente, recurenta susține, cu titlu introductiv, că, în acest scop, trebuie să se întemeieze pe premisa potrivit căreia informațiile în litigiu sunt confidențiale în sensul articolului 339 TFUE, al articolului 4 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1049/2001, al articolului 8 din CEDO, precum și al articolului 7 din cartă. Astfel, întrucât recursul formulat de recurentă este îndreptat în mod expres împotriva părții din hotărârea atacată în care Tribunalul a exclus că informațiile respective intră în domeniul protecției prevăzute de aceste dispoziții, Curtea va fi chemată să soluționeze această problemă numai în cadrul procedurii pe fond.

72 Prin urmare, pornind de la o asemenea premisă, recurenta arată că divulgarea informațiilor în litigiu i-ar cauza un prejudiciu grav și ireparabil.

73 În ceea ce privește, în mod specific, gravitatea acestui prejudiciu, recurenta arată că publicarea informațiilor respective ar determina pierderea în mod iremediabil a valorii acordate confidențialității acestora, ar permite să se prevaleze de acestea în cadrul unor acțiuni în despăgubire introduse împotriva ei și ar aduce atingere reputației sale în cadrul relațiilor comerciale cu clienții săi. În plus, întrucât se intenționa ca publicarea amintită să se efectueze pe internet, consecința ar fi că, încă de la publicarea lor, informațiile în litigiu ar fi puse la dispoziția clienților, a concurenților și a furnizorilor recurentei, precum și a analiștilor financiari și a publicului larg, care ar putea avea acces la aceste informații și le-ar putea utiliza în mod liber.

74 În ceea ce privește caracterul ireparabil al prejudiciului pretins, recurenta observă de la bun început că, chiar și în cazul admiterii recursului său, nu se poate remedia prejudiciul pe care aceasta l-ar suferi ca urmare a publicării informațiilor în litigiu, fie că este vorba despre prejudiciul imaterial legat de reputația sa sau de prejudicii financiare. Astfel, mai întâi, luarea la cunoștință a acestor informații de

către persoanele care le-au consultat nu poate fi înlăturată. În continuare, prejudiciul imaterial nu ar putea fi, prin natura sa, compensat din punct de vedere financiar. În sfârșit, prejudiciile financiare nu ar putea fi determinate și cuantificate în mod adecvat, dat fiind că acestea vor varia atât în ceea ce privește natura, cât și amploarea lor.

75 Comisia observă că premisa care constituie temeiul argumentației recurentei și potrivit căreia informațiile în litigiu sunt, prin conținutul lor, confidențiale, nu este întemeiată. Astfel, Tribunalul ar fi soluționat deja această problemă, apreciind că aceste informații trebuie să fie considerate istorice și, așadar, întrucât recurenta nu a demonstrat în ce măsură s-ar mai justifica să le acorde, cu titlu excepțional, protecția oferită de articolul 30 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003, acestea nu ar fi demne de a fi protejate. Astfel, recurenta nu se poate întemeia pe Ordonanța vicepreședintelui Curții Comisia/Pilkington Group [C-278/13 P(R), EU:C:2013:558], dat fiind că informațiile vizate de cauza în care s-a pronunțat această ordonanță erau informații comerciale specifice care, dat fiind conținutul lor, puteau fi acoperite de secretul profesional, în timp ce, în speță, prejudiciul pretins ar decurge nu din conținutul informațiilor în litigiu, ci din motive externe precum încrederea legitimă pe care recurenta susține că o deduce din practica și din comunicările Comisiei.

76 În mod specific, Comisia identifică două prejudicii pe care recurenta susține că le-a suferit ca urmare a publicării informațiilor în litigiu și consideră că gravitatea niciunuia dintre ele nu este dovedită corespunzător cerințelor legale.

77 În ceea ce privește sarcinile financiare legate de eventualele condamnări în cadrul procedurilor civile, Comisia susține, pe de o parte, că acest pretins prejudiciu și-ar afla cauza determinantă nu în publicarea respectivă, ci în participarea recurentei la încălcarea constatată de Comisie în decizia PHP. Pe de altă parte, interesul unei întreprinderi, a cărei participare la o înțelegere este certă, de a evita acțiunile în despăgubire nu ar fi demn de a fi protejat.

78 În ceea ce privește efectele negative asupra imaginii recurentei, Comisia precizează că asemenea efecte și-ar afla de asemenea cauza directă în publicarea primei versiuni neconfidențiale a deciziei PHP în 2007 și că, în orice caz, acestea nu ar atinge gradul de gravitate necesar pentru a justifica acordarea unor măsuri provizorii. Aceasta adaugă că recurenta nu poate invoca niciun interes demn de o protecție specială atunci când urmărește să evite publicarea unor detalii suplimentare cu privire la faptele ilicite, cu atât mai mult cu cât fragmentele vizate de publicarea în cauză nu ar conține nicio judecată de valoare de natură să o denigreze pe recurentă și să aducă atingere gravă reputației sale.

79 În ceea ce privește caracterul ireversibil al prejudiciului pretins de recurentă, Comisia recunoaște că, odată interpretate, informațiile în discuție ar rămâne în memorie sau pe dispozitive de stocare informatică ale destinatarului, chiar dacă publicarea lor ar fi ulterior revocată. Totuși, această împrejurare nu ar fi determinantă în speță, dat fiind că recursul nu ar repune în discuție aprecierea Tribunalului, conținută la punctele 84-86 din hotărârea atacată, potrivit căreia aceste informații nu cuprind niciun element cu conținut sensibil din punct de vedere comercial, care, în caz de divulgare, ar oferi avantaje partenerilor comerciali și concurenților săi.

80 În ceea ce privește riscul crescut de a fi condamnat în cadrul unor acțiuni în despăgubire, Comisia reamintește, pe de o parte, că un prejudiciu financiar ar putea fi considerat doar cu titlu excepțional ca ireparabil, dat fiind că acesta ar putea face obiectul unei compensații pecuniare. În special, aceasta ar fi situația în cazul în care, în lipsa măsurii provizorii solicitate, recurenta s-ar afla într-o situație de natură să pună în pericol însăși existența sa sau să modifice în mod ireparabil cotele sale de piață. Or, în cererea sa, recurenta nu ar fi afirmat că publicarea avută în vedere ar pune în pericol existența sa sau ar conduce la pierderea iremediabilă a cotelor sale de piață. Pe de altă parte, Comisia consideră că, contrar celor susținute de recurentă, Ordonanța vicepreședintelui Curții Comisia/Pilkington Group [C-278/13 P(R), EU:C:2013:558] nu este pertinentă pentru a demonstra pretinsa imposibilitate de a determina și de a cuantifica în mod adecvat prejudiciul financiar pe care recurenta l-ar suferi ca urmare a acțiunilor în despăgubire. Astfel, în această ordonanță s-ar fi considerat că era imposibil să

se identifice numărul și calitatea tuturor persoanelor care au avut cunoștință de informațiile publicate și să se aprecieze astfel impactul concret pe care publicarea acestora l-ar fi putut avea asupra intereselor comerciale și economice ale întreprinderii în cauză, ținând seama în special de circumstanța că informațiile în discuție în cauza în care s-a pronunțat ordonanța respectivă ar fi constituit informații sensibile din punct de vedere comercial și, prin urmare, ar fi privit secrete de afaceri în sens strict. În schimb, potrivit Comisiei, prejudiciile financiare pretinse de recurentă în speță sunt legate doar de acțiuni în despăgubire sau de acțiuni în regres care urmează unei încălcări a normelor de concurență. În consecință, dat fiind că sfera persoanelor care ar putea, ca victime ale înțelegerii, să introducă acțiuni în despăgubire împotriva recurentei nu ar fi imposibil de determinat, prejudiciul suferit de aceasta ar putea fi stabilit în mod adecvat și cuantificat. În orice caz, prejudiciul financiar pretins ar fi ipotetic doar în sens larg, dat fiind că ar fi imposibil să se prevadă influența pe care eventuala utilizare a informațiilor în litigiu ar avea-o în acțiunile civile, pendinte sau potențiale, împotriva recurentei.

81 Comisia consideră, în cele din urmă, că, întrucât pretinsul prejudiciu rezultat din atingerea adusă imaginii invocat de recurentă nu este grav, nu este necesar să se analizeze dacă atingerea suplimentară adusă reputației pe care ar putea să o cauzeze divulgarea informațiilor în discuție ar putea fi considerată ireparabilă.

82 Pentru a verifica dacă măsurile provizorii solicitate sunt urgente, trebuie amintit că scopul procedurii privind măsurile provizorii este de a garanta deplina eficacitate a viitoarei hotărâri definitive în vederea evitării unei lacune în protecția juridică asigurată de Curte. Pentru atingerea acestui obiectiv, urgența trebuie apreciată în raport cu necesitatea care există de a statua cu titlu provizoriu în scopul de a evita cauzarea unui prejudiciu grav și ireparabil părții care solicită protecția provizorie (Ordonanța vicepreședintelui Curții Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro/Comisia, C-506/13 P-R, EU:C:2013:882, punctul 18 și jurisprudența citată).

83 În speță, recurenta, întemeindu-se pe Ordonanța vicepreședintelui Curții Comisia/Pilkington Group [C-278/13 P(R), EU:C:2013:558], susține că publicarea informațiilor în litigiu ar putea să îi aducă atingere ca urmare a naturii înseși a acestor informații.

84 Trebuie arătat că, contrar celor susținute de Comisie, nu numai că recurenta a contestat, în cadrul recursului formulat, aprecierea Tribunalului, conținută la punctele 84-127 din hotărârea atacată, potrivit căreia informațiile în litigiu nu constituiau secrete de afaceri și nu mai erau protejate de secretul profesional, dar și că, astfel cum rezultă din cuprinsul punctelor 46-69 din prezenta ordonanță, o examinare *prima facie* a argumentelor invocate în susținerea motivelor de recurs pertinente în această privință nu permite să se concluzioneze că caracterul confidențial al acestor informații ar lipsi în mod vădit.

85 În consecință, pentru a aprecia urgența în speță, trebuie să se plece de la aceeași premisă ca cea de la care a plecat, pentru motive comparabile, judecătorul delegat cu luarea măsurilor provizorii în cauza în care s-a pronunțat Ordonanța vicepreședintelui Curții Comisia/Pilkington Group [C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, punctele 38 și 47], potrivit căreia informațiile în litigiu sunt protejate de secretul profesional (a se vedea, *a contrario*, Ordonanța vicepreședintelui Curții AGC Glass Europe și alții/Comisia, C-517/15 P-R, EU:C:2016:21, punctele 29-33).

86 Or, plecând de la această premisă, divulgarea informațiilor în litigiu ar cauza în mod necesar un prejudiciu semnificativ recurentei.

87 Astfel, la fel ca informațiile în discuție în cauza în care s-a pronunțat ordonanța respectivă, cele a căror confidențialitate este pretinsă de recurentă, astfel cum rezultă din cuprinsul punctului 104 din hotărârea atacată, privesc, în esență, rolul acesteia în ceea ce privește apariția și continuarea încălcării constatate prin decizia PHP și prezintă în mod detaliat contactele coluzive sau acordurile anticoncurențiale la care a participat recurenta, menționând, printre altele, nume de produse vizate de

respectivele contacte sau acorduri, cifre care privesc prețurile practicate, precum și obiectivele urmărite de participanți în materie de prețuri și de împărțire a cotelor de piață [a se vedea prin analogie Ordonanța vicepreședintelui Curții Comisia/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, punctul 47].

88 Pe de altă parte, Tribunalul însuși a recunoscut la punctul 105 din hotărârea atacată că divulgarea informațiilor în privința cărora reclamanta a solicitat aplicarea tratamentului confidențial ar fi de natură să îi cauzeze un prejudiciu serios.

89 De altfel, argumentul Comisiei potrivit căruia un asemenea prejudiciu nu ar compromite un interes demn de a fi protejat al recurentei nu ne convinge, dat fiind că acesta stabilește că informațiile în litigiu nu necesită, prin natura lor, să fie protejate de secretul profesional.

90 În ceea ce privește caracterul ireparabil al divulgării contestate, este evident că anularea deciziei în litigiu nu poate inversa efectele publicării informațiilor în discuție, din moment ce luarea la cunoștință a acestora de către persoanele care le-au citit nu ar fi înlăturată [a se vedea prin analogie Ordonanța vicepreședintelui Curții Comisia/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, punctul 48, precum și Ordonanța AGC Glass Europe și alții/Comisia, C-517/15 P-R, EU:C:2016:21, punctul 35].

91 Or, recurenta consideră că ireversibilitatea divulgării informațiilor respective antrenează caracterul ireparabil al prejudiciului pe care l-ar suferi ca urmare a respectivei divulgări. În această privință, ea identifică, în esență, două capete de cerere cu privire la prejudicii care ar decurge din publicarea informațiilor în litigiu. Astfel, aceasta ar suferi, pe de o parte, un prejudiciu financiar, în măsura în care respectivele informații ar putea fi utilizate în cadrul unor acțiuni în despăgubire împotriva sa și, în orice caz, ar fi puse la dispoziția unui public larg care ar putea să le utilizeze liber, și, pe de altă parte, un prejudiciu imaterial, legat de consecințele negative asupra reputației sale.

92 Fără să fie necesar să se verifice dacă pretinsul prejudiciu imaterial este ireparabil, este suficient să se amintească, în ceea ce privește primul prejudiciu pretins, că, desigur, un prejudiciu de ordin financiar nu poate, cu excepția unor împrejurări excepționale, să fie considerat ireparabil, o compensație pecuniară fiind, de regulă, suficientă ca să repună persoana lezată în situația anterioară producerii prejudiciului. Totuși, situația este diferită și un astfel de prejudiciu poate fi considerat ireparabil în acest caz, dacă nu poate fi cuantificat [Ordonanța vicepreședintelui Curții Comisia/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, punctele 50-52 și jurisprudența citată].

93 Or, în măsura în care recurenta susține că divulgarea informațiilor în litigiu ar expune-o unui risc crescut în cadrul acțiunii în reparație introduse împotriva sa, este necesar să se amintească faptul că incertitudinea privind repararea unui prejudiciu de ordin pecuniar în cadrul unei eventuale acțiuni în despăgubire nu poate fi considerată, prin ea însăși, o împrejurare de natură să dovedească caracterul ireparabil al unui astfel de prejudiciu, în sensul jurisprudenței Curții. Așadar, în etapa măsurilor provizorii, posibilitatea de a obține ulterior repararea unui prejudiciu de ordin pecuniar în cadrul unei eventuale acțiuni în despăgubire, care ar putea fi formulată în urma anulării actului atacat, este în mod necesar nesigură. Or, procedura măsurilor provizorii nu are ca obiect să substituie o astfel de acțiune în despăgubire pentru a elimina această incertitudine, scopul acesteia fiind numai să garanteze deplina eficacitate a viitoarei hotărâri definitive care urmează să intervină în cadrul procedurii pe fond în care procedura măsurilor provizorii se inserează, și anume, în speță, o acțiune în anulare [Ordonanța vicepreședintelui Curții Comisia/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, punctul 53, precum și Ordonanța AGC Glass Europe și alții/Comisia, C-517/15 P-R, EU:C:2016:21, punctul 56].

94 În schimb, situația diferă atunci când rezultă clar, din aprecierea făcută de judecătorul delegat cu luarea măsurilor provizorii, că prejudiciul invocat, ținând seama de natura sa și de modul probabil de producere, nu va putea fi identificat și cuantificat în mod adecvat dacă se produce și că, în practică, o acțiune în despăgubire nu poate, în consecință, să permită repararea acestuia. O astfel de situație se poate regăsi atunci când este vorba despre publicarea de informații comerciale specifice și pretins

confidențiale referitoare la elemente precum cele în cauză în speță, în special denumirea produselor vizate de încălcare, cifrele cu privire la prețurile practicate, precum și obiectivele urmărite de participanți în ceea ce privește prețurile [a se vedea în acest sens Ordonanța vicepreședintelui Curții Comisia/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, punctul 54].

95 În această privință, trebuie să se constate că prejudiciul care poate fi suferit de recurentă ca urmare a publicării pretinselor sale secrete de afaceri sau a informațiilor care o privesc protejate, în orice caz, de secretul profesional ar fi diferit, atât în ceea ce privește natura, cât și întinderea sa, în funcție de aspectul dacă persoanele care iau cunoștință despre acestea din urmă sunt clienții săi, concurenții săi, furnizorii săi sau analiștii financiari sau persoanele care fac parte din publicul larg. Astfel, ar fi imposibil să se identifice numărul și calitatea tuturor persoanelor care au avut efectiv cunoștință despre informațiile publicate și să se aprecieze astfel impactul concret pe care publicarea acestora l-ar fi putut avea asupra intereselor comerciale și economice ale recurentei [a se vedea în acest sens Ordonanța vicepreședintelui Curții Comisia/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, punctul 55].

96 Întrucât cel puțin acest prejudiciu invocat de recurentă poate fi considerat ca fiind grav și ireparabil, este necesar să se concluzioneze că condiția privind urgența este îndeplinită în speță.

Cu privire la evaluarea comparativă a intereselor

97 În ceea ce privește evaluarea comparativă a intereselor, recurenta arată mai întâi că prejudiciul pe care l-ar suferi ca urmare a divulgării informațiilor în litigiu ar fi ireversibil și ar prejudeca decizia pe fond. Astfel, în lipsa suspendării publicării acestor informații, recurenta, chiar dacă recursul formulat ar trebui admis pe fond, ar suferi același prejudiciu ca în cazul în care ar cădea în pretenții, cu atât mai mult cu cât informațiile în litigiu ar fi publicate pe internet, ceea ce nu ar împiedica faptul ca ele să fie consultate chiar și după îndepărtarea lor de pe site-ul internet al Comisiei. Recurenta adaugă, în această privință, că dreptul la o cale de atac eficientă, consacrat la articolul 47 alineatul (1) din cartă, impune acordarea măsurilor provizorii solicitate.

98 În continuare, suspendarea publicării informațiilor în litigiu nu ar aduce, în schimb, nicio atingere intereselor Comisiei. Astfel, întrucât aceasta a publicat deja o versiune neconfidențială a deciziei PHP, interesul publicului de a fi informat ar fi fost deja satisfăcut. În plus, întrucât Comisia însăși a recunoscut caracterul confidențial al informațiilor în discuție timp de cinci ani, ar fi rezonabil ca aceasta să mai aștepte câteva luni și să mențină statu-quoul existent de mult timp până la pronunțarea definitivă pe fond.

99 În sfârșit, în ceea ce privește interesele terților și, în special, ale persoanelor care au introdus acțiuni în despăgubire, recurenta arată că, pe de o parte, având în vedere perioada îndelungată care s-a scurs între sfârșitul încălcării și adoptarea deciziei inițiale a Comisiei, terții interesați nu ar avea niciun interes într-o publicare rapidă a unei versiuni neconfidențiale mai detaliate a deciziei PHP și, pe de altă parte, acestea din urmă ar avea, în orice caz, posibilitatea de a solicita fie Comisiei să permită accesul la informațiile în litigiu în conformitate cu Regulamentul nr. 1049/2001, fie instanțelor naționale sesizate cu acțiuni în despăgubire ca acestea să solicite Comisiei să transmită aceste informații în temeiul articolului 15 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1/2003.

100 În sens contrar, Comisia subliniază, mai întâi, că argumentele și motivele invocate în susținerea recursului nu sunt suficient de serioase pentru a menționa un *fumus boni iuris* cu o intensitate deosebit de puternică, ceea ce ar trebui luat în considerare în cadrul evaluării comparative a intereselor.

101 În continuare, ar trebui să se ia în considerare interesul publicului în a cunoaște cât mai rapid posibil motivele oricărei acțiuni a Comisiei, interesul operatorilor economici de a stabili care sunt comportamentele de natură să îi expună unor sancțiuni și interesul persoanelor prejudiciate de încălcare de a cunoaște detaliile acesteia pentru a putea invoca, dacă este cazul, drepturile lor împotriva întreprinderilor care au participat la încălcare.

102 În sfârșit, conform articolului 15 TFUE, motivele acțiunii Comisiei ar trebui să fie accesibile publicului nu numai într-o manieră completă, ci și în cel mai scurt termen. Această situație nu s-ar regăsi însă în cazul în care, în speță, Comisia ar trebui să mai aștepte aproape zece ani după adoptarea deciziei PHP pentru a divulga detaliile încălcării la care a participat recurenta, în condițiile în care o informare suficient de rapidă contribuie la asigurarea eficientă a respectării dreptului la despăgubire pe care jurisprudența l-a recunoscut victimelor încălcării dreptului concurenței. Or, orice termen în ceea ce privește divulgarea informațiilor referitoare la circumstanțele esențiale ale încălcării ar avea drept efect să se împiedice exercitarea unor acțiuni în despăgubire și, în consecință, să aducă atingere eficacității interdicției înțelegerilor prevăzute la articolul 101 TFUE, în special în considerarea posibilităților reclamanților în acțiunile în despăgubire de a demonstra existența condițiilor necesare pentru obținerea reparației, precum și a normelor de prescripție prevăzute de dreptul aplicabil.

103 Pentru a răspunde la aceste argumente, trebuie amintit că, în temeiul unei jurisprudențe constante, riscurile legate de fiecare dintre soluțiile posibile trebuie puse în balanță în cadrul procedurii măsurilor provizorii. În mod concret, aceasta implică în special să se examineze dacă interesul reclamantului de a obține suspendarea executării actului atacat prevalează sau nu prevalează asupra interesului prezentat de aplicarea imediată a acestuia. Cu ocazia examinării respective, trebuie să se stabilească dacă eventuala anulare a acestui act de către instanța de fond ar permite răsturnarea situației care ar fi provocată de executarea sa imediată și, în mod contrar, în ce măsură suspendarea ar fi de natură să se opună obiectivelor urmărite de actul atacat în cazul în care acțiunea din litigiul principal ar fi respinsă [Ordonanța președintelui Curții Comisia/Atlantic Container Line și alții, C-149/95 P(R), EU:C:1995:257, punctul 50, și Ordonanța Belgia și Forum 187/Comisia, C-182/03 R și C-217/03 R, EU:C:2003:385, punctul 142, precum și Ordonanța Regatul Unit/Comisia, C-180/96 R, EU:C:1996:308, punctul 89].

104 În speță, Curtea va fi chemată să se pronunțe, în cadrul litigiului principal, cu privire la aspectul dacă hotărârea atacată și, dacă este cazul, decizia în litigiu trebuie anulate în special pentru încălcarea secretului profesional al recurentei protejat în sensul articolului 339 TFUE, al articolului 30 din Regulamentul nr. 1/2003, al articolului 4 din Regulamentul nr. 1049/2001, al articolului 8 din CEDO și al articolului 7 din cartă, precum și pentru nerespectarea naturii confidențiale a informațiilor care urmează să fie publicate.

105 În aceste condiții, o hotărâre în anulare ar fi în mod evident lipsită de efect util în cazul în care prezenta cerere de măsuri provizorii ar fi respinsă și Comisia ar putea publica, așadar, de îndată informațiile în litigiu fără a aștepta această hotărâre. Astfel, tocmai ca urmare a acestei publicări, informațiile respective ar pierde în mod ireversibil protecția acordată de secretul profesional, astfel încât o respingere a cererii de măsuri provizorii ar prejudeca *de facto* viitoarea decizie pe fond privind cererea de anulare a hotărârii atacate și a deciziei în litigiu.

106 Argumentele susținute de Comisie nu permit să se concluzioneze că interesul acesteia în respingerea cererii de măsuri provizorii prevalează asupra interesului recurentei de a obține suspendarea pe care o solicită.

107 Astfel, contrar a ceea ce pare să susțină Comisia, aprecierea conținută la punctele 46-70 din prezenta ordonanță care permite să se concluzioneze că, în speță, *fumus boni iuris* este suficient pentru a justifica acordarea măsurilor provizorii solicitate, această apreciere nu poate fi repusă în discuție în cadrul evaluării comparative a intereselor, în special atunci când alte aspecte ale acestei evaluări comparative o înclină într-un sens favorabil recurentei.

108 Aceasta este situația în speță. Astfel, în ceea ce privește interesele protejate de Comisie, trebuie să se constate că interesul publicului de a cunoaște cât mai rapid posibil motivele oricărei acțiuni a Comisiei a fost îndeplinit deja în mare parte prin publicarea unei versiuni neconfidențiale a deciziei PHP în 2007. Întrucât nu s-a contestat că această versiune respecta cerințele prevăzute la articolul 30 din Regulamentul nr. 1/2003, este necesar să se prezume că aceasta conținea cel puțin toate elementele esențiale ale motivării în susținerea acestei decizii. Desigur, acest interes ar fi satisfăcut într-o manieră chiar mai completă în cazul respingerii recursului de către Curte, aceasta permițând publicarea versiunii neconfidențiale mai detaliate a deciziei PHP avute în vedere de Comisie. Cu toate acestea, nu se poate considera că este posibil să se îndeplinească interesul respectiv chiar înainte de pronunțarea acestei hotărâri de respingere fără a repune în discuție interesul contrar recurentei.

109 În ceea ce privește interesul operatorilor economici de a stabili care comportamente pot fi expuse la sancțiuni, este necesar să se arate că, deși practica Comisiei este desigur utilă în această privință, Comisia însăși este cea care, în prezenta cauză, pare să considere că operatorii economici nu s-ar putea întemeia decât într-o manieră foarte limitată pe deciziile trecute ale Comisiei pentru a-și reglementa acțiunile. În consecință, solicitudinea Comisiei în ceea ce privește comunicarea către ceilalți operatori a motivelor unei decizii pe care aceștia le vor putea invoca, în orice caz, numai în mod limitat nu poate fi suficientă pentru a justifica sacrificiul interesului contrar al recurentei în speță. Aceasta cu atât mai mult cu cât întârzierea în ceea ce privește publicarea informațiilor în litigiu se datorează în mare parte Comisiei, care pare să afirme că a consacrat timpul scurs de la prima publicare a unei versiuni neconfidențiale a deciziei PHP în 2007 examinării în detaliu a argumentelor părților interesate potrivit cărora unele fragmente din motivarea acestei decizii constituiau secrete de afaceri.

110 În sfârșit, în ceea ce privește interesul persoanelor prejudiciate prin încălcare de a cunoaște detaliile acesteia pentru a putea invoca, eventual, drepturile lor împotriva întreprinderilor care au participat la încălcare, se impune constatarea că, deși motivele unei decizii de constatare a unei încălcări pot fi utile persoanelor respective în cadrul acțiunilor lor în despăgubire, nu este mai puțin adevărat că nu se poate prezuma că aceste acțiuni se pot întemeia numai pe elemente care reies din motivele respective.

111 Pe de altă parte, în astfel de situații, Curtea a statuat deja că circumstanța că un refuz de acces la documente, inclusiv cele furnizate unei autorități din domeniul concurenței în cadrul unui program național de clemență, ar fi susceptibil să împiedice exercitarea acțiunilor menționate impune ca acest refuz să se întemeieze pe motive imperative legate de protecția interesului invocat și aplicabile fiecărui document pentru care se refuză accesul. Astfel, numai existența unui risc ca un document determinat să aducă în mod concret atingere interesului public legat de eficacitatea programului național de clemență este susceptibilă să justifice nedivulgarea acestui document (a se vedea în acest sens Hotărârea Donau Chemie și alții, C-536/11, EU:C:2013:366, punctele 47 și 48).

112 În consecință, interesul persoanei prejudiciate care își poate întemeia pretențiile doar pe documentele furnizate Comisiei este susceptibil să fie îndeplinit mai rapid în cadrul unei cereri de acces la documente decât în așteptarea publicării motivelor deciziei de constatare a încălcării.

113 De altfel, deși Comisia reproșează recurentei că nu a arătat dacă și în ce măsură prescripția era întreruptă pentru eventuale acțiuni în regres ale celorlalți participanți la înțelegere, se impune constatarea că Comisia însăși nu furnizează niciun element care să permită să se aprecieze în ce măsură posibilitatea persoanelor pretins prejudiciate de a-și invoca drepturile în cadrul unor acțiuni în despăgubire ar depinde de publicarea informațiilor în litigiu care se efectuează chiar înaintea pronunțării hotărârii pe fond și, în special, aceasta nu furnizează nicio indicație în ceea ce privește tocmai prescrierea acțiunilor respective.

114 În cele din urmă, acordarea măsurilor provizorii solicitate ar implica doar menținerea, pentru o perioadă limitată, a statu-quoului care a existat mai mulți ani (a se vedea prin analogie Ordonanța președintelui Curții Radio Telefis Eireann și alții/Comisia, 76/89 R, 77/89 R și 91/89 R, EU:C:1989:192, punctul 15).

115 Ținând seama de aceste considerații, trebuie să se concluzioneze că evaluarea comparativă a intereselor existente înclină în favoarea acordării măsurilor provizorii solicitate.

116 În aceste condiții, trebuie să se suspende executarea deciziei în litigiu și să se oblige Comisia să se abțină, până la pronunțarea hotărârii prin care se pune capăt procedurii privind recursul formulat în cauza C-162/15 P, să publice o versiune neconfidențială a deciziei PHP care să fie mai detaliată, în ceea ce o privește pe recurentă, decât versiunea neconfidențială a acestei decizii publicate în 2007.

Pentru aceste motive, vicepreședintele Curții dispune:

1) **Suspendarea executării Deciziei C(2012) 3534 final a Comisiei din 24 mai 2012 de respingere a cererii de aplicare a regimului de confidențialitate formulate de Evonik Degussa GmbH în temeiul articolului 8 din Decizia 2011/695/UE a președintelui Comisiei din 13 octombrie 2011 privind funcția și mandatul consilierului-auditor în anumite proceduri în domeniul concurenței (cazul COMP/38.620 – Peroxid de hidrogen și perborat) până la pronunțarea hotărârii prin care se pune capăt procedurii privind recursul formulat în cauza C-162/15 P.**

2) **Obligarea Comisiei Europene de a se abține, până la pronunțarea hotărârii prin care se pune capăt procedurii privind recursul formulat în cauza C-162/15 P, să publice o versiune neconfidențiale a Deciziei C(2006) 1766 final a Comisiei din 3 mai 2006 privind o procedură de aplicare a articolului 81 [CE] și a articolului 53 din Acordul privind SEE împotriva Akzo Nobel NV, Akzo Nobel Chemicals Holding AB, Eka Chemicals AB, Degussa AG, Edison SpA, FMC Corporation, FMC Foret SA, Kemira OYJ, L'Air Liquide SA, Chemoxal SA, Snia SpA, Caffaro Srl, Solvay SA/NV, Solvay Solexis SpA, Total SA, Elf Aquitaine SA și Arkema SA (cazul COMP/38.620 – Peroxid de hidrogen și perborat) care să fie mai detaliată, în ceea ce privește Evonik Degussa GmbH, decât versiunea neconfidențială a acestei decizii publicate în 2007.**

3) **Cererea privind cheltuielile de judecată se soluționează odată cu fondul.**

Semnături